

## വഴികാട്ടി

അന്നൊരു മഴദിവസമായിരുന്നു. അത് ചന്നംപിന്നം പെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സർക്കാരുവക ബസ്സ്റ്റാൻഡിൽ ബസുകൾ യാതൊരു ലക്ഷ്യബോധവുമില്ലാതെ തലങ്ങും വിലങ്ങും വന്നുപോയി. അതിന്റെ ചക്രങ്ങൾ ചെളിക്കുഴികളിൽ കയറിയിറങ്ങി ബസിനുള്ളിലെ ആളുകളെ ചാടാനും പുറത്തുള്ള മനുഷ്യരെ ഓടാനും പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അപ്പോൾ, ഏതോ ഒരു ഓർഡിനറിബസിൽനിന്ന് ഒരു മധ്യവയസ്കൻ അവിടെ വന്നിറങ്ങി. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ അപരിചിതത്വം നിഴലിച്ചു,

അതേസമയംതന്നെ, ചുറ്റുമുള്ള നോട്ടത്തിൽ എല്ലാറ്റിനോടും നീരസവും. സംഗതി നേരുതന്നെ; അവിടെ കണ്ണിനു കൊള്ളാവുന്ന കാഴ്ചകളൊന്നുമില്ല. എല്ലാം പതിവുള്ളതൊക്കെത്തന്നെ. പണ്ടങ്ങോ ആർഭാടമായി പണിതെങ്കിലും കാടുകയറിയ നിലയിൽ, മനുഷ്യാവയവങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച ശുചിമുറികൾ...

മനുഷ്യനു ശല്യമായി അപേക്ഷിക്കുന്ന പിച്ചക്കാർ...

വെറ്റിലച്ചുണ്ണാൻ തോണ്ടി തേച്ചുമിനുക്കിയ വെളുത്ത ഭിത്തികൾ...

മൂന്നുംകൂടി മുറുക്കിയ പൊതുജനം തറകളെയും വെറുതെ വിട്ടിട്ട്- മുറുക്കിത്തുപ്പിയ ചുവന്ന അടയാളങ്ങൾ എങ്ങും കാണാമായിരുന്നു.

പച്ചനിറമുള്ള തണലും ചുവന്ന പൂക്കളും നിറഞ്ഞ വാക്മരത്തിനു കീഴെ നിൽക്കാനും ആൾക്കാർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. മനുഷ്യർക്കു മാത്രമല്ല, ഞങ്ങൾക്കും അഴിഞ്ഞാടാൻ അറിയാമെന്നു തെളിയിക്കുംവിധം വികൃതികൾ കാട്ടി തെരുവുപട്ടികളും നാൽക്കാലികളും മഴകൊള്ളാതെ ആ മരച്ചുവട്ടിൽ നേരത്തേ സ്ഥാനംപിടിച്ചിരുന്നു.

ശുചീകരണവും നന്നേ കുറവാണെന്നതിന്റെ തെളിവെന്നോണം

'മൊട്ടായി' കടലാസുകളും സിഗരറ്റ് കൂടുകളും ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാത്ത

ലോട്ടറിക്കടലാസുകളും മാത്രമല്ല, പുതുവണ്ടികൾ അലങ്കരിച്ച പൂമാലകൾ

ചത്തത്തരത്തും ബലൂണുകൾ പൊട്ടിക്കീറിയും അവിടെ കാണപ്പെട്ടു. പക്ഷേ,

ഇതൊന്നും ഞങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലെന്ന മട്ടിൽ ചില അന്യസംസ്ഥാന തൊഴിലാളികൾ

ഒരു അല്പവസ്ത്രധാരിയായ സിനിമാനടിയുടെ പരസ്യബോർഡിലേക്ക്

നോക്കിനിൽക്കുന്നുണ്ട്! മറ്റൊരുകൂട്ടം മലയാളിത്തരമ്പുരോഗികൾ ക്ഷമയോടെ

തിരക്കേറിയ ബസിനുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നു!

വന്നിറങ്ങിയ ആ യാത്രക്കാരൻ നേരെ 'എൻക്വയറി' എന്നെഴുതിയ ബോർഡ് കണ്ട് അങ്ങോട്ടുവന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, ഓഫീസിൽ യാത്രക്കാരുടെ അന്വേഷണങ്ങൾക്ക് മറുപടി പറയേണ്ട ഉപകരണങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല. അവിടെ, ആകെയുള്ളത് ഒരു പഴഞ്ചൻ ടേബിൾഫാൻ. തകരത്തിന്റെ കുറുകുറുപ്പുമായി അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കുമെന്ന് അത്

സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്റർക്ക് അന്ത്യശ്വാസനം കൊടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അയാൾ മഴയുടെ സംഗീതത്തിന്റെ അകമ്പടി സേവിച്ചു കൂർക്കം വലിക്കുകയാണ്.

ഇനി താൻ ആരോടു ചോദിക്കണം എന്നു ശങ്കിച്ചു നിൽക്കെ, അന്ധനായ ഒരു വൃദ്ധൻ ലോട്ടറിയുമായി മനംമനം അവിടേക്ക് വന്നു. "നാളെയാണ്... നാളെയാണ്..നാളെ കൃത്യം രണ്ടരമണിക്ക് നറുക്കെടുക്കുന്ന ലോട്ടറി ആർക്കും വാങ്ങാം..നിങ്ങൾ വാങ്ങുന്ന ഈ ടിക്കറ്റ് നാളെ നറുക്കെടുക്കുമ്പോൾ ഒന്നാം സമ്മാനമുള്ള ടിക്കറ്റ് ആരുടെ കയ്യിലിരിക്കുന്നുോ, അയാൾ ലക്ഷാധിപതി ആയിത്തീരുന്നു. ആർക്ക് എപ്പോൾ ഭാഗ്യം വരുമെന്ന് ആർക്കും പ്രവചിക്കാൻ സാധ്യമല്ല.."

ഈ വാചകങ്ങൾതന്നെ ക്രമമായി വൃദ്ധൻ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. യാത്രികൻ വൃദ്ധനോട് എന്തോ ചോദിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അതു പാഴായിപ്പോയി. അന്നേരം, ഒരു ഫാസ്റ്റ്പാസഞ്ചർബസ് അങ്ങോട്ട് പാഞ്ഞുവന്നു. മഴവെള്ളം കാരണം അതിന്റെ ബോർഡ് നന്നായി കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. തന്നെയുമല്ല, ബോർഡ് കാണാനുള്ള ബൾബ് തെളിഞ്ഞിട്ടുമില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും വലിയ അക്ഷരങ്ങൾ വായിച്ചെടുക്കുമായിരുന്നു-'നിലമ്പൂർ'

പെട്ടെന്ന്, ആ മനുഷ്യൻ അടുത്തുനിന്ന ചെറുപ്പക്കാരനോട് തിടുക്കത്തിൽ ചോദിച്ചു: "ഈ ബസ് എങ്ങോട്ടാ?" "ഇത്..നിലമ്പൂരുബസാ.." "കോട്ടയംവഴിയല്ലേ?" "അല്ല..മൂവാറ്റുപുഴ വഴി പോകുന്നതാ.."

അയാൾ ചെറുപ്പക്കാരനെ രൂക്ഷമായി ഒന്നു നോക്കിയിട്ട് വേഗം ആ ബസിൽ കയറിപ്പോയി. യുവാവിന് ആകെ സംശയമായി. അയാൾ എന്തിനായിരിക്കണം തെക്കോട്ട് ചോദിച്ചിട്ട് വടക്കോട്ടു പോയത്? ചിലർ ഉത്തരത്തിനായി എതിർചോദ്യം ചോദിക്കുന്നവരുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ വരുന്ന രീതിക്കാരനാവാം.

അങ്ങനെ അഞ്ചുമിനിറ്റ് കഴിഞ്ഞുകാണണം, ദാ, വരുന്നു..നമ്മുടെ കഥാനായകൻ, ചാറ്റുമഴയത്ത് കൂടപോലുമില്ലാതെ നനഞ്ഞ കോഴിയെപ്പോലെ! ആ ബസിൽനിന്ന് ഇറക്കിവിടുന്നു ചുരുക്കം!

ചമ്മിയതുപോലെ അയാൾ കുറച്ചു മാറി തൂണിന്റെ മറവിൽ ഒളിച്ചുനിൽക്കുന്ന പ്രതീതി. മറ്റൊരു ബസ് വന്നപ്പോൾ പ്രകാശമുള്ള ബോർഡ് സ്വയം വായിച്ച് അയാൾ വലിയ ഗമയിൽ കയറിപ്പോയി. അതിന്റെ ബോർഡ് 'പുനലൂർ' എന്നായിരുന്നു!

Moral of the story: ജീവിതയാത്രയിൽ പലയിടത്തും വഴികാട്ടികളെ കാണാൻ കഴിയും. അത് ശ്രവിച്ച് സ്വയം തിരുത്താനുള്ള അവസരവും കിട്ടിയെന്നിരിക്കും. എന്നാലോ? ആരാലും തിരുത്തപ്പെടാൻ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാത്ത പ്രകൃതം നന്നല്ലെന്നും ഓർക്കുക.